

LEGIUNEA STRĂINĂ FRANCEZĂ

Visul de a deveni războinic, luptător sau simplu bărbat al armelor rămâne pentru totdeauna viu în sufletele unor copii. Când cresc, se uită în jur și nu mai regăsesc nimic din valorile în care cred. Pasul următor, pentru o bună parte dintre acești tineri, este înrolarea. Legiunea străină este ea însăși o legendă vie care-i așteaptă pe toți cei care sunt gata să-și desăvârșească destinul sub stindardul celui mai cunoscut corp militar din istoria modernă a omenirii.

În dimineața zilei de 10 martie 1831, sub soarele ucigător care ardea nisipurile algeriene, regele francez Louis - Philippe pune bazele entității militare denumită Legiunea Străină Franceză. Gurile rele ale istoricilor francezi spun că apariția unei asemenea forțe armate s-a datorat faptului că persoanelor străine le era interzisă înrolarea în armata franceză în urma unui edict oficial apărut în preajma Revoluției din luna iulie 1830.

Scopul principal care a dus la apariția Legiunii Străine a fost, însă, unul lipsit de aureola de romantism, aventură și eroism care avea să învăluie odată cu trecerea timpului acest original grup de soldați. Regele Louis - Philippe nu a dorit decât crearea unei armate destinată exclusiv pentru protejarea coloniilor franceze și înăbușirea oricăror încercări de revoltă ale băștinașilor. Legionarii aveau, de asemenea, rolul de protecție al transportului materiilor prime extrase de Franța din colonii. În ciuda faptului că, în prezent, mulți analiști militari din cadrul N.A.T.O. consideră Legiunea Străină nimic mai mult decât un anacronism, eficiența și valoarea sa ca etalon în cadrul trupelor de elită pe plan mondial a dus la consacrarea Legiunii și a simbolurilor sale drept veritabile brand-uri recunoscute internațional. Famosul corp militar a supraviețuit unui imperiu, trei republici, două războaie mondiale, dezmembrării rețelei coloniale franceze și, în final, pierderii de către Franța a locului de naștere al Legiunii Străine, colonia Algeria.

Legiunea Străină nu este cunoscută doar pentru că este o unitate militară de elită. Celebru său "Esprit de Corps" este însăși creuzetul care unește și animă această originală armată. Chiar dacă pentru detractori este doar o versiune romanțată a unei banale adunături de mercenari cu apucături violente, istoria demonstrează exact contrariul. Datorită acestui sentiment indescriptibil de "Esprit de Corps" legiunea a supraviețuit în trecut și își trage puterea în zilele noastre. Aici vin bărbați din toate colțurile lumii, de toate condițiile sociale și toate religiile. Intr-adevăr, unii dintre ei au un trecut nu tocmai imaculat, dar Legiunea îi primește și le dă o nouă șansă, o viață pe care societatea din care proveneau nu le-ar putea-o oferi niciodată. Aici învață pe pielea lor și cu propriul spirit adevăratele valori ale luptătorului, alături de sensul pur al unor noțiuni tot mai des uitate, precum Onoare, Fidelitate, Fraternitate, Sacrificiu.

Odată acceptat în rândurile soldaților, recrutul uită de deosebirile aparente dintre ființele umane și își șlefuește propria ființă în conformitate cu paragrafele și

regulamentele de ordine interioară ale Legiunii. Aici, rasismul, egoismul, infatuarea, superficialitatea și zgârcenia sunt primele defecte umane de care viitorul legionar se va debarasa cât mai curând. Scandalagii au viață scurtă în Legiune. Concepția conform căreia Legiunea Străină este un refugiu pentru elemente antisociale și neadaptați nu este nimic altceva decât o simplă legendă urbană căreia mulți încă îi dau crezare.

De la începuturile sale Legiunea a avut drept sediu principal orașelul algerian Sidi bel Abbes. Aici, în acest avanpost colonial francez în fața nemărginirii Saharei, se află cea mai importantă parte din istoria și moștenirea lăsată de Legiunea Străină. Așezarea și-a primit numele după cel al unui mistic musulman al cărui mormânt din mijlocul localității a devenit, cu timpul, centru de pelerinaj pentru credincioșii Islamului. Până în anul 1961, Sidi bel Abbes a fost centrul principal de recrutare al legionarilor, teren de antrenament, precum și cartierul general al Legiunii. Aici s-a șlefuit spiritul Legiunii și tot aici s-a definitivat caracterul acestui grup de armată. Conform surselor istorice, sub soarele algerian s-au desfășurat unele dintre cele mai importante pagini din istoria Legiunii. Au devenit deja clasice confruntările trecute dintre legionari și rebelii kabili care atacau neostoit forturile și taberele de campanie ale coloniei franceze.

Mulți băștinași nord-africani au ajuns totuși să lupte sub flamura Legiunii. Pentru ei a fost înființată o unitate specială, faimoasa Armée d'Afrique, compusă din nu mai puțin celebrii spahii, zuavi, tiraliori, meharisti, harkii, gumi și vânători africani. Împreună cu voluntarii veniți din întreaga lume, aceștia au luptat în toate confruntările armate din coloniile franceze din secolul 19, în războiul franco-prusac, ambele războaie mondiale, războaiele din Mexic, Indochina, Benin, Madagascar, Congo și Algeria.

Nici o evocare a vreunei bătălii a trecutului nu prezintă o mai mare importanță pentru Legiunea Străină decât comemorarea bătăliei de la Camerone. La data de 30 aprilie 1884, bravura și sacrificiul legionarilor i-a dus pe aceștia deopotrivă în legendă și în paginile istoriei universale. În preajma de zilei de 30 aprilie a fiecărui an, legionarii din lumea întreagă sărbătoresc aniversarea luptei de la Camerone. Fie că se află în junglele ucigătoare ale Guyanei Franceze, în deșertul necruțător din Djibouti, în insulele pierdute din Pacific sau în cartierele generale din Vienot sau Strasbourg, ceremonia are o solemnitate deosebită. În cadrul unei parade publice, mâna de lemn a căpitanului Danjou este prezentată legionarilor și este citită cu glas tare povestirea luptei. Legionarii, cu toate decorațiile atârând pe piept, defilează cu inimitabilul lor pas lent și maiestuos, evocând o forță de nezdruccinat. În ziua Camerone și în noaptea următoare, totul este permis.

Compania căpitanului Danjou număra în acea fatidică zi 62 de soldați și 3 ofițeri. În zori, compania escorta un convoi de refugiați către orașul Puebla, care se afla sub asediul a 2000 de soldați ai armatei naționale mexicane. Legionarii au fost atacați de către armata mexicană și forțați să se adăpostească într-o hacienda locală denumită Camerone. În ciuda situației fără scăpare, legionarii au luptat cu eroism până la epuizare. Când au rămas doar cinci legionari supraviețuitori, aceștia au constatat că nu mai au muniție și au hotărât de comun acord să atace la baionetă. Trei dintre cei cinci au fost împușcați, iar ceilalți doi au fost luați prizonieri. Cei doi au fost aduși în fața generalului mexican Alberto Sanchez care, impresionat de curajul și de eroismul legionarilor, hotărăște să-i elibereze pentru a se întoarce în Franța drept gărzi de onoare pentru corpul căpitanului Danjou, căzut în acea luptă.

În prezent, mâna din lemn a căpitanului este păstrată în Muzeul Legiunii din orașul Aubagne, unde este păzită zi și noapte de o gardă de onoare. Mâna din lemn apare în parada publică doar pe data de 30 aprilie.

„Mergi sau Crapă” este probabil cel mai cunoscut moto al Legiunii Străine. Simplu și explicit, moto-ul este o mărturie a durității antrenamentelor zilnice ale legionarilor și, în egală măsură, o trimitere la vechi

concepte marțiale conform cărora războinicul este dator să se înfrângă pe sine în fiecare zi, autodepășindu-și capacitățile umane. Cea mai importantă calitate a unui legionar este rezistența fizică. Instructorii militari de aici insistă tocmai pe dezvoltarea acesteia pentru că odată cu rezistența fizică crește și cea mentală, iar psihicul se slefuieste la fel ca al unui războinic desăvârșit de odinioară. În comparație cu cei 120 de pași pe minut reglementați în cursul unui marș pentru infanteriștii armatei franceze, legionarii trebuie să mențină un ritm de 88 pași pe minut în cadrul marșurilor.

Condițiile în care se desfășoară acestea sunt extrem de dure. În timpul antrenamentului, legionarii mășăluiesc pe o distanță de 40 km, având în spate echipamentul militar și arma aferentă, a căror greutate combinată variază între 25-30 de kg în funcție de anotimp și de tipul de misiune. Tradițional, în timpul marșului legionarii cântă „Le Boudin”, cel mai cunoscut cântec al Legiunii, vechi de peste 100 de ani. Alt aspect luat în serios în timpul pregătirii fizice și al antrenamentului de luptă, este cel al deprinderii tehnicilor de luptă corp la corp. În acest scop, legionarii au dezvoltat un sistem de luptă care cuprinde elemente diverse din Karate, Jiu-Jitsu, Kung Fu, Silat și Sambo.

Nu este vorba de practicarea unei arte marțiale propriu zise, ci mai degrabă de însușirea celor mai eficiente mișcări folosite în lupta corp la corp. Antrenamentele sunt deosebit de solicitante, atât pentru fizic, cât mai ales pentru psihicul uman. Se urmărește eliminarea fricii și a urii, considerate principalele vinovate în cazul pierderii unei lupte. Un membru reductabil al renumitelor unități Beretele Verzi, din cadrul armatei americane, declară că nu există o mare diferență între antrenamentul din Legiunea Străină și cele practicate de alte trupe de elită, cu o singură excepție - aceea că antrenamentul de marș, luptă și alergări se desfășoară pentru legionari în condițiile în care aceștia nu au dormit în noaptea precedentă și nici nu au mâncat nimic în ultimele zile...amănunte care fac diferența!

„Legio Patria Nostra” *Legiunea este patria noastră* este simbolul Legiunii Străine, reprezentat de o grenadă înconjurată de șaisprezece flăcări. Noul legionar știa că de acum înainte va avea o nouă familie și că acesta nu-l va abandona niciodată, atât în luptă, cât și în viață. Sub acest simbol au luptat mii de oameni de-a lungul istoriei. Pentru toți aceștia Legiunea a fost casa, masa, și de multe ori chiar rațiunea de a trăi. Aici, un om nu era foarte mult judecat pentru trecutul sau pentru calitățile sale de soldat, ci după capacitatea de a-și îndeplini misiunile ce i se încredințează. S-a vorbit deseori despre legionari că ar proveni din rândul infractorilor, că sunt aventurieri fără credință și lege, escroci, sau fii ai unor familii bogate care s-au abătut de la calea cea dreaptă. Nimic mai fals. Fiecare voluntar face obiectul unei anchete discrete înainte de a fi primit. Dacă se descoperea că omul era căutat pentru fapte grave, porțile Legiunii erau închise în fața sa fără drept de apel.

Legiunea a avut și încă are propriile legi drastice care merg de la degradare la închisoare. Funcționează și un cod propriu al onoarei, după care erau judecați membrii ei.

NECULAI OCTAVIAN – ofițer specialist relații publice